

Povýšenie na Golgote.

To čo ma vždy privedie bližšie, alebo ma dokonca vráti k Bohu, sú udalosti na Golgote. Na Golgote som konfrontovaný so samotným Bohom, som vystavený absolútnej kontrole a zmene vlastného myslenia, postojov a cítenia. Taktiež keď som frustrovaný, alebo nahnevaný, alebo naopak až príliš spokojný so sebou, tu nachádzam uzdravenie. Tu si uvedomujem ako ďaleko som od toho, akého ma chce P. Ježiš mať, od Jeho povahy... Je dobré denne uvažovať o Golgote. Aj teraz skúsme spolu využiť chvíľu času a premýšľať o zmysle Kristovho kríža.

Dnes sa pozrieme na dva texty. Prvý je v:

Ján 3, 13 - 15 A nikto nevstúpil hore do neba, iba ten, ktorý zostúpil z neba - Syn človeka. A ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka, aby každý veriaci mal v Ňom večný život.

Ježiš sa v týchto slovách stotožňuje s veľmi dobre známymi predobraznými udalosťami z putovania Izraelitov púšťou. Izraeliti vyslobodení z otroctva reptajú. Nepáči sa im na púšti, už im nechutí manna, nemajú dost vody. Na púšti sa vtedy premnožili jedovaté hady, nazývané „ohnivé“ pre účinok ich uštipnutia, po ktorom nasledoval prudký zápal a náhla smrť. Tieto hady uštipli mnohých Izraelcov. Pochopia, že je to dôsledok odmietnutia Boha a, že Božia ruka ich prestala chrániť. Lutujú svoje reptanie voči Bohu. Mojžiš prijme Božie riešenie, vyrába bronzového hada, ktorého pripevní na palicu a vyzdvihne ho do výšky. Ktokoľvek uštipnutý hadom, kto poslúchne Boha a pozrie sa na bronzového hada je Bohom uzdravený. Mnohí sa pozreli, ale mnohí nemali vieru a nepozreli sa. Viete, čo je na tom zaujímavé? To, že Boh neodstránil hadov, ale poskytol iné zvláštne riešenie ich problému. Stačilo uveriť Bohu, že pohľad na bronzového hada na palici ich zachráni od hadieho jedu. Toto riešenie bolo predobrazom na spasenie skrze Krista povýšeného na kríž o 1500 rokov neskôr, ktorý vzal na seba hriech celého sveta. Kristus musel byť povýšený, aby veriaci v Neho mal večný život, aby nemusel zomrieť kvôli hriechu – smrtiacemu jedu v nás....

Druhý, podobný text čítame aj na inom mieste v ev Jánovom, a to v 12 kap., v 32-33 verši Ježiš tu povedal: **Ján 12, 32,33 A ja, keď budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe. To povedal, aby naznačil akou smrťou zomrie.**

Ježiš za 3,5 roka urobil veľa zázakov, uzdravil zástupy ľudí, kriesil z mŕtvych ... Ježiš však hlavne menil ľudské životy. Pre mnohých bol ako silný magnet, ktorý pritiahuje k sebe to, čo sa k nemu priblíži. Príbehy o tom čo vykonal Ježiš počas svojho pôsobenia na zemi nemajú obdoby v žiadnej inej knihe nejakého náboženstva mimo Biblie.

Aspoň tri miesta z Biblie:

Bethesda – Jan 5,1-15

Cudzložnica – Jan 8, 1-11

Alebo napr. podobenstvo **O márnokratnom synovi** Luk 15, 11 – 32...

Čo majú tie príbehy spoločné? To, čo zmenilo životy ľudí. Bola to milosť, bezpodmienečná láska, ktorou Ježiš oslobodil týchto ľudí spútaných hriechom. Bolo to Ježišove prijatie a objatie, Ježišova odpúšťajúca láska, ktorá viedla týchto ľudí ku pokániu a k zmene života. Otec neposiela márnokratného Syna, aby sa išiel najskôr umyť a potom ho prijme. Naopak, Otcove objatie syna v špinavom rúchu ho očisťuje. Rozumieme tomuto podobenstvu? Rozumieme Božej metóde zmeny srdca človeka?

Ján 21,25: Je však ešte veľa iného, čo Ježiš vykonal. Keby sa to všetko malo dopodrobna spísať, myslím, že by celý svet nemal dost miesta na knihy napísané o tom.“

V súčasnosti je najväčšou knižnicou na svete **Kongresová knižnica** vo Wahingtone (Library of Congress) s viac ako 32 milónmi zväzkov kníh v 470 jazykoch sveta.

Knižnica dávnej doby, o ktorej určite počul aj Ján, bola **Alexandrijská knižnica**. Bola to najväčšia a najslávnejšia staroveká knižnica (v 1. polovici 1. stor. pred Kr. obsahovala až 700000 zvitkov). Vznikla okolo roku 305 p. n. l. v Alexandrii, hlavnom meste Egypta. Úlohou tejto knižnice bolo "zhromaždiť knihy všetkých národov na Zemi".

Dnes, v digit dobe to máme s priestorom ľahšie, máme k dispozícii terabytov koľko treba a nezaberú veľa miesta☺.

Ján však píše, že nie v knižniciach, ale ani na celej Zemi nie je dost' miesta na podrobné knihy o Ježišovi..

Áno, P. Ježiš počas pozemskej služby vrátil mnohým zdravie, mnohým odpustil hriechy, uzdravil dušu. Tým však Jeho misia iba začala. Musel vyriešiť hlavný problém hriechu. Bez Golgoty by totiž nikto nemohol byť spasený. Ježiš vedel, že musí zomrieť, aby sa naplnilo slovo, zákon, totiž že odplatou za hriech je večná smrť. Že život bez Boha možný nie je. (lampa) On túto smrť podstúpil za každého z nás. Ježiš si je plne vedomý nutnosti svojho utrpenia.... Zvláštne zvolanie z kríža: Bože môj, Bože môj, prečo... nie je zvolanie bezradného, beznádejného človeka. Na kríži vidíme vedome a dobrovoľne sa obetujúceho baránka... Ježiš vedel, že vstane z mŕtvych na tretí deň, povedal to učeníkom. Vo chvíľach zomierania však prežíva to, čo prežíva človek hriechom oddelený od Boha.... Ježiš prežíva v tých chvíľach odlúčenie od Otca, ktoré je večné, spôsobené hriechom. Ježiš zomiera druhou smrťou, večnou, kt. je odplatou za hriech každého z nás. Zomiera však ako víťaz, keď zvoláva: Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha. To je vedomé, dôverné zverenie života do Otcových rúk, ktorého blízkosť v tej chvíli necíti ...? Zomiera ako víťaz, nad ktorým večná smrť nemá moc. *PAUSE*

To, čo ma na dnešnom texte zvlášť zaujalo je slovo PRITIAHNUŤ, to, že dôsledkom vyzdvihnutia, teda ukrižovania, smrti Pána Ježiša je, že všetkých *pritiahne* k sebe. **Ján 12, 32 A ja, keď budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe.** Ježiš dôsledok svojej smrti dokonale vyjadril na príklade zrna zasiatého do zeme: Povedal: „Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Ján 12,24). Inak povedané: „A ja, keď budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe“.

Dnešné texty teda nezvýrazňujú len spôsob, akým Kristus zomrie – Ján 3 aj Ján 12, a fakt, že každý veriaci bude mať vďaka jeho smrti večný život – Ján 3, ale aj to, že toto vyzdvihnutie, povýšenie, pritiahne mnohých ku Kristovi. Samotné vyzdvihnutie je spôsob, akým Kristus priťahuje človeka k sebe a mení ho...

Kto sa pozrie na umierajúceho Krista na Golgote a započúva sa do Jeho slov, vidí Jeho správanie, Jeho nevinu, Jeho dobrovoľnú, tichú obeť, Jeho odpúšťajúcu lásku k nepriateľom, Jeho starostlivosť o matku a mnoho iného., vynorí sa mu v mysli otázka: Kto je tento muž? Prečo zomiera?

A tak ako si Izraelita uštipnutý hadom uvedomuje, že jed je smrteľný, a že sa musí pozrieť na medenného hada na palici, tak si človek pri pohľade na Krista uvedomuje zhubnosť a odpornosť vlastného hriechu. Môže zároveň pochopiť jedinou možnosť záchranu, prijatie Kristovej zástupnej obete. Žiadne zásluhy vlastné, či nejakých svätých a pod. tu neplatia.

Slová Pán Ježiša, o tom, že pritiahne všetkých k sebe sa začali naplňovať už na Golgote.

Pozrime sa nachvíľu na tých kt. stáli pri kríži.

Máme zaznamenané **svedectvo tých, ktorí uverili počas ukrižovania**. „Bol to veliteľ stotiny, rímsky vojak. Tohto pohana mocne dojala božská trpezlivosť Spasiteľa a jeho náhla smrť s výkrikom víťazstva na perách. V zmučenom, ukrižovanom tele veliteľ poznal zjav Božieho Syna. Nemohol odolať, aby svoju vieru nevyznanl. Bol to nový dôkaz, že náš Vykupiteľ z práce svojej duše uzrie úžitok (*Iz 53,11 – zapíšte si*). **Práve v deň jeho smrti vyznali rôzni muži svoju vieru – veliteľ rímskej stráže, ďalej ten, čo niesol Spasiteľov kríž, i ten, ktorý mu zomieral po boku na kríži.**“ EGW TV 538

Na Golgote sú aj neznámi svedkovia udalostí „Keď sa chýlilo k večeru, Golgotu zahalilo nadpozemské ticho. Zástup sa rozišiel a mnohí sa vracali do Jeruzalema s celkom odlišnými názormi, než aké mali ešte onoho rána. Mnohí sem prišli zo zvedavosti, nie z nenávisťi voči Kristovi. Ešte stále verili obvineniam kňazov a na Krista hľadeli ako na zločinca. Strhol ich rozzúrený dav, takže sa mu aj posmievali. Keď sa však zem zahalila do tmy a stáli tu obvinení vlastným svedomím, poznali svoju veľkú vinu. V tej strašnej temnote zmĺkli posmešné a potupné slová a keď tma pominula, v mlkvom rozjímaní vracali sa domov. Boli presvedčení, že obvinenia kňazov sú falošné a že Ježiš nebol podvodník. Keď Peter o niekoľko týždňov neskôr na Turíce kázal, boli medzi tisícami tých, čo uverili v Krista.“ EGW TV 539

Aj my, dnes, túžime privádzať ľudí ku Kristovi. Často zápasíme s otázkou: Ako? ... V Ježišovom živote a obeti je odpoveď, klúč k nebeskému kráľovstvu. Kľúč k tomu ako druhých pritiahnúť k Nemu. Obrazne povedané, ten klúč je v tvare kríža na Golgote....

Kristova láska prejavená na Golgote je tou najväčšou silou vo vesmíre. To je sila, ktorá priťahuje človeka k nemu .

1 Kor 13, 1-4

1 Keby som hovoril ľudskými jazykmi, ba aj anjelskými, a lásku by som nemal, **bol by som iba ako cvendžiaci kov a zuniaci bubon.** **2** A keby som mal aj dar prorokovať a poznal by som všetky tajomstvá a mal by som všetko poznanie a keby som mal takú silnú vieru, že by som hory prenášal, no lásku by som nemal, **nebol by som ničím.** **3** A keby som rozdal všetok svoj majetok a vydal svoje telo na upálenie, no lásku by som nemal, **nič by mi to neosožilo.** **4** Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá,....

Môžem rozprávať úžasné veci, mať všetko možné poznanie, rozdať celý majetok, môžem sa aj „rozkrájať“ aktivitou, ale ak lásky nemám, je to všetko nanič. To sa týka aj snahy pritiahnúť druhých k Bohu. Pán Ježiš chce aj skrze nás pritiahnúť iných k sebe. **Nie je to naše dielo.** Ak by sa diala takáto snaha bez lásky k Bohu a blížnemu, v zmysle 1 Kor 13 je to špatne.

Aký je teda ten kľúč, základný princíp na **pritiahnutie** ľudí ku Kristovi? Je to princíp sebaobetovania a pokory. Byť ako Kristus. Nemôžeme zomrieť na Golgote za svoje hriechy. Môže však zomrieť naše sebecké ja pri pohľade na Golgotu. Ako to Pavol vyjadril: „Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus“. Alebo ako je naísané o Jánovi Krstiteľovi: „On musí rásť a ja sa

umenšovať.“ Tento princíp je vyjadrený aj v 1 Kor 3,7: A tak nič nie je ten, čo sadí, ani ten, čo polieva, iba Boh, ktorý dáva vzrast.

Pán nás pozýva: **Mt 11,29**: „Vezmite na seba moje jarmo a **učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom**, a nájdete odpočinutie pre svoje duše.“ Učme sa pohľadom na Golgotu. Tichosti a pokore, lebo taký bol a je Ježis. **Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom. Byť ako Kristus.** To je to najdôležitejšie. To je kľúč a základná odpoveď na otázku: Ako? Ako priviesť iného človeka ku Kristovi? Viete, len láska prebúdzá lásku, pokora pokoru, úcta úctu, nie arogancia, nie povýšenectvo, nie sebecko...

Nemôžeme sa vykúpiť sebaobetovaním. Ale môžeme sa z vd'ačnosti Kristovi vo svojom živote obetovať pre iných. **Mt 5,40.41** parafr.: Žiada ťa nepriateľ o šaty? Daj mu aj plášť. Chce aby si s ním šiel míľu? Chod' s ním dve... Myslíte, že tento princíp platí iba vonku, vo vzťahu k nepriateľom, pohanom? Alebo tento princíp platí aj v spoločenstve bratov a sestier? Myslím si, že platí rovnako, ak nie viac...

Pozrime sa na jednu výzvu v **Gal 6,9.10**: „V činení dobrého neochabujme, lebo ak neochabneme, časom svojím budeme ťať. A tak teda, dokiaľ máme čas, **čiňme dobre všetkým, ale najmä domácim viery.**” - ecav preklad(...najmä čelnom rodiny veriacich – ekum. prekl). Nie je to trochu zvláštna výzva? Prečo je tam to slovíčko **najmä**?

Ak ťa teda o niečo požiada brat, sestra a Ty neodmietneš, tvoríš spoločenstvo, ktoré môže iných presvedčiť, že medzi nami prebýva Boh. Ak prechovávaš úctu k od teba starším, alebo aj naopak k mladším ľuďom v zbore, tvoríš spoločenstvo, ktoré môže iných presvedčiť, že sme Ježišovými učeníkmi. Milosť je to čo sa má prejaviť v spoločenstve. Život prináša drobné príležitosti. Milosť je napr. to, keď odvezieš 100 ročného brata 2 km na autobus, bez toho, že by ťa o to musel poprosiť. Milosť je to, keď nešomreš popod nos, keď iní potrebujú tvoju službu a je v Tvojej sile ju vykonať. Človek, kt. pochopil Božiu milosť vo svojom živote si nebude robiť srandu z iných, nebude pohrdáť a podceňovať iného človeka. Draho sme boli vykúpený...ty ťm je daná cena každého z nás...

Ježiš povedal: Podľa toho poznajú, že Ste moji učeníci, keď sa budete navzájom milovať.

Ján 3, 14 - 15 A ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka, aby každý veriaci mal v Ňom večný život.

Kristus opustil slávu neba, skôr ako si ho o to požiadal. Kristus zoomrel za Teba na Golgote, skôr ako si prejavil pokánie a požiadal o milosť a pripravené odpustenie.

Chod' ku Kristovi, uč sa od neho, preukazuj lásku a milosť v spoločenstve veriacich, potom Ťa určite môže Pán použiť podľa Jeho vôle aj mimo cirkvi pre záchranu hynúcich...

V TV bol minulú sobotu dokument o Johannovi Sebastianovi Bachovi, najgeniálnejšom skladateľovi, kt. Žil v 18. storočí. Moderátor dokumentu citoval vyjadrenie známeho skladateľa k jednej Bachovej skladbe. Nevieam to presne doslovne, ale povedal zhruba toto: „Je to tak nádherná skladba, že by mohla slúžiť sama osebe ako dôkaz Božej existencie.“ Moc si želim, aby v mojom a tvojom živote ktokoľvek mohol povedať niečo podobné ako o tej Bachovej skladbe. Že môj život v Bohu je tak nádherný, že už to samo o sebe je dôkazom Božej existencie a lásky k človeku...